

every

คุณดีใจ
that you were
good to me
จึงกล้าถาม

you were good to me
จึงกล้าหาญ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

ทุกคนคงเคยผ่านช่วงเวลาแห่งการเติบโตมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งช่วงของชีวิต ซึ่งตอนนั้นเราไม่มีทางคาดเดาได้เลยว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาไหน แล้วมีบทพิสูจน์อะไรที่ต้องฝ่าฟันบ้าง แต่สุดท้ายไม่ว่าจะทุกข์หรือสุขมากน้อยเพียงใด เมื่อผ่านมาได้แล้วมันก็จะกลายเป็นเพียงความทรงจำที่รอวันจางหายไปตามกาลเวลา อยู่ดี

เหมือนกับเรื่องราวของ 'เบรฟ' และ 'ต้นหนาว' สองตัวละครหลักจากเรื่อง 'you were good to me จึงกล้าหาญ' ที่กราฟชีวิตดำเนินไปด้วยความสุขมาโดยตลอด จนกระทั่งถึงจุดพลิกผันสำคัญซึ่งทำให้พวกเขาจำเป็นต้องก้าวผ่านบทเรียนบางอย่างไปอีกทั้งยังเป็นบทเรียนแสนซับซ้อนที่ไม่สามารถคาดเดาจุดหมายปลายทางได้เลย...

มาเก็บกระเป๋าแล้วออกเดินทางท่องเที่ยวไปในห้วงเวลาแห่งการเติบโตของพวกเขาทั้งสอง เพื่อรอชมบทสรุปสุดท้ายกันดีกว่า (แอบกระซิบว่าหมอนและกระดาษทิชชู เป็นไอเทมที่สำคัญที่สุดสำหรับการเดินทางในครั้งนี่ซึ่งไม่ควรจะลืมโดยเด็ดขาด) ถ้าพร้อมแล้วก็ไปลุยกันเลย!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

001

กาลครั้งหนึ่ง

"ไอ้หนู จะถึงเวลาเข้าแถวแล้วนะ"

"ตอนนี้ก็โหมงแล้วครับลุง"

"เจ็ดโมงห้าสิบแล้ว ขึ้นยังไม่หยุดอ่านมีหวังไปเข้าแถวไม่ทันแน่ๆ" ไอ้หนูที่ลุงเจ้าของร้านเช่าหนังสือตะโกนบอกก้มมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะรีบวิ่งหยิบเหรียญที่นับเตรียมมาตั้งแต่บ้านส่งไปให้คนที่กำลังยืนส่งยิ้มใจดีมาให้

"ค่าเช่าหนังสือครับลุง ผมไปแล้วนะครับ หวัดดีครับ!"

"ถ้าไม่รีบวิ่งมีหวังโดนครูฝ่ายปกครองตีกันลายแน่ๆ เอ็ง" เด็กชายวัยสิบสามปีส่งยิ้มแฉ่งๆ ไปให้ชายวัยห้าสิบปลายๆ ผู้เป็นเจ้าของร้านเช่าหนังสือมือเล็กนั้นยกขึ้นมาคลำสายกระเป๋าไปที่สะพานอยู่ เมื่อมันใจแล้วว่ามันไม่ได้หายไปไหน ก็รีบสวท้าววิ่งตรงไปยังโรงเรียนที่อยู่ห่างจากร้านไปเกือบๆ ห้าร้อยเมตรทันที

เสียงฝีเท้ากระทบพื้นดังไปพร้อมๆ กับเสียงหอบหายใจ **เด็กชายกล้าหาญ** ที่เพิ่งเลื่อนจากชั้นประถมขึ้นมาชั้นมัธยมตอนต้นปีแรกได้แต่นึกโมโหอยู่ในใจที่ร้านเช่าหนังสืออยู่ไกลจากโรงเรียนตั้งขนาดนี้ แถมนี่เจ้าตัววิ่งไปสายกว่าทุกๆ วันอีกด้วย

ไม่รู้จะโทษอะไรดีระหว่างการ์ตูนเรื่องใหม่ที่เขาเพิ่งค้นเจอจากร้านเช่าหนังสือซึ่งมีคนเช่าเพียงสัปดาห์ละไม่กี่คน หรือโทษตัวเองที่มัวแต่อ่านจนลืม

ดูเวลา ถ้าไปไม่ทันเข้าแถวคงไม่พ้นโดนครูฝ่ายปกครองตีกันหลายอย่างที่ลุงลินบอกแน่ๆ แถมเพื่อนชั้น ม.1/2 ของเขายังเคยบอกด้วยว่าครูฝ่ายปกครองนะตีเจ็บมากๆ แต่เขาไม่กลัวหรอกเพราะยังงี้เขาก็ไปทันเข้าแถวอย่างแน่นอนเอารางวัลเหรียญทองวิ่งผลัดตอนประถมเป็นประกันได้เลย!

เด็กชายตัวผอมกลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคอเมื่อได้ยินเสียงร้องเพลงชาติดังออกมาจากโรงเรียน เป็นสัญญาณว่าการเข้าแถวเริ่มต้นขึ้นแล้ว สองมือเล็กเอื้อมมาจับสายกระเป๋าพร้อมกับเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าเดิม

เขาไม่รู้ว่าถ้าโดนตีจะเจ็บเหมือนที่เคยได้ยินเพื่อนในห้องพูดกันหรือเปล่า แต่ถ้าพอรู้ว่าเขามาโรงเรียนสายพ่อต้องเสียใจมากแน่ๆ พอคิดมาถึงตรงนี้ริมฝีปากเล็กก็เข้มกันแน่นจนเป็นเส้นตรง ขอบตาปล้นร้อนผ่าวขึ้นมาเสียคือๆ

เขาสัญญาเลยว่าจะไม่มาสายอีกแล้ว

มันเป็นตอนนั้นที่แขนเล็กถูกดึงจนเด็กชายเซดลาไปอยู่หลังพุ่มไม้และเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ครูฝ่ายปกครองขี่รถผ่านไปพร้อมกับไม่เรียกวินมือกล้าหาญที่ถูกดึงอย่างกะทันหันล้มก้นคะมาไปกองอยู่ที่พื้น หากแต่ความเจ็บเพียงเล็กน้อยนั้นไม่ได้รับความสนใจเท่ากับคนที่อยู่ในชุดนักเรียนเหมือนกัน แต่ส่วนสูงนั้นต่างกันลิบลับ ซึ่งกำลังยืนค้ำขมวดอยู่ตรงหน้า

"..."

"ไม่เห็นครูฝ่ายปกครองหรือใจ"

"..." เด็กชายที่ยิ่งมึนงกับคนตรงหน้าลุกขึ้นยืนเต็มความสูง สองมือปิดเศษดินออกลกๆ สายตานั้นเฝ้าแต่จ้องมองคนตรงหน้าด้วยท่าทางไม่ไว้ใจอย่างไม่ปิดบัง

เพื่อนนักเรียนถูกล้อชายออกนอกกางเกง กูงเท้าข้อสัน รองเท้าเหยียบสัน ทั้งตัวของคนตรงหน้าไม่รู้เลยว่ามีส่วนไหนบ้างที่ถูกกระเบียด

"มองอะไร"

"ที่เป็นนักเรียนจริงๆ มั้ยครับ"

"..."

"ทำไมที่แต่งตัวไม่เหมือนนักเรียนเลย" คนฟังนั้นเงยไปครู่หนึ่งกับคำถามที่ไม่มีอาการอ้อมค้อมของเด็กที่ถามออกมาด้วยท่าที่หวาดๆ ก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดังอย่างไม่ถือสา

"เป็นนักเรียนดี แต่งชุดไหนมันก็เป็นนักเรียนหมดนั่นแหละ" กล้าหาญยู่หน้า คิ้วเล็กๆ นั้นขมวดมุ่นเพราะมองยังเงาพี่ชายตรงหน้าก็แต่งตัวผิดระเบียบไปหมดทั้งตัว

ไม่เห็นจะเหมือนนักเรียนสักนิดเดียว

"เดี๋ยวผมไปก่อนนะครับ" พูดจบก็หมุนตัวตั้งท่าจะเดินไปทางโรงเรียนทันที หากแต่ก้าวไปได้ไม่กี่ก้าวก็เป็นอันต้องหยุดนิ่ง เมื่อคำพูดของคนที่ยืนอยู่เพิ่มเติมสูงขึ้น

"อยากเข้าโรงเรียนตอนนี้ก็ไป แต่ถ้าโดนตีขึ้นมาอย่าหาว่าไม่เตือนก็แล้วกัน เพื่อนในห้องกูอะเคยโดนตีจนป่วยไปหลายวันเลยจะบอกให้" คำโกหกคำโตนั้นทำให้เด็กชายชั้นมัธยมต้นปีแรกยืนนิ่งอยู่กับที่ ก่อนจะหมุนตัวกลับมาหาคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

"..."

"อยากไปก็ไปดิ"

"แล้วพี่จะให้ผมทำยังไงครับ"

"รอเลิกแถวแล้วค่อยเข้าไป"

"แล้วเข้าไปตอนนั้นจะไม่โดนลงโทษหรือครับ"

"ไม่โดน ส่วนตอนนี้ก็มาหลบในที่ก่อน" พูดจบเด็กชายชั้นมัธยมต้นปีสูดหายใจเดินไปดึงแขนเด็กชายอีกคน หากแต่เจ้าตัวไม่มีท่าทีว่าจะยอมไปด้วยกันเลยสักนิด สุดท้ายคนที่แต่งตัวผิดระเบียบไปทั้งตัวเลยต้องยอมยัดเสื้อเข้าไปในกางเกงก่อนจะก้มลงไปสวมรองเท้าดีๆ อีกครั้ง

"เหมือนนักเรียนยัง"

"เอ่อ...เหมือนแล้วครับ"

"ถ้าเหมือนแล้วก็มา กูไม่หลอกเอามึงไปขายหรือหน้า..."

จิ้งล้าหาญถูกจับให้นั่งรอบบนเก้าอี้ในตอนเช้าที่ทั้งคู่เดินเข้ามาในร้านขายยา ส่วนอีกคนนั้นเดินแยกไปหาพี่เจ้าของร้านด้วยท่าทางสนิทสนมก่อนจะกลับมาอีกครั้งพร้อมกับกล่องปฐมพยาบาลในมือ

สายตาคมตืดจะดูอยู่น้อยๆ ทอดมองไปยังเด็กชายตัวเล็กที่กำลังนั่งทำหน้าเล็กน้อยอยู่บนเก้าอี้ นึกอยากถามออกไปว่าเพื่อนนักเรียนจะได้ตัวใหญ่ทำไมตั้งขนาดนั้น แล้วกระเป๋าสานที่สะพายอยู่ที่บ่าจะไม่คิดจะถอดวางไว้เลยหรือยัง

"มีงี่อะไร"

"ผมชื่อเบรฟครับ"

"เบ๊บ?"

"เบรฟ B-r-a-v-e Brave แปลว่ากล้าหาญครับ" คนฟังพยักหน้ารับเบาๆ เป็นเชิงรับรู้ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ กัน มือเอื้อมไปเปิดกล่องปฐมพยาบาลก่อนจะหยิบผ้าพันแผลยื่นมาให้เด็กที่ฟังรู้จักชื่อกันไปเมื่อสักครู่

"ทำแผลให้กูหน่อย อยากทำตรงไหนก็ทำ เลือกลงสักที ทำเป็นใช้มัย"

"เออ...เป็น เป็นครับ" รับปากไปแบบนั้นทั้งที่ก็ไม่เข้าใจนักกว่าพี่ชายที่ยังไม่รู้จักชื่อจะใช้ให้เขาทำแผลไปทำไม ในเมื่อทั้งตัวก็ไม่เห็นจะมีแผลสักที่เดียว มือเล็กๆ หยิบจับอุปกรณ์อย่างคล่องแคล่ว ด้วยเพราะสัปดาห์ที่แล้วคุณครูวิชาสุขศึกษาฟังสอนวิธีทำแผลมา เพียงครูเดียวแผลปลอมๆ ก็เสร็จเรียบร้อย

"ขอบใจ ตอนนีก็รอเวลาให้เขาเลิกแถวแล้วค่อยเข้าโรงเรียน" คนฟังยกมือขึ้นมาเกาหัวเบาๆ อย่างไม่เข้าใจ หากแต่ก็ไม่ได้คิดถามอะไรออกไป

ความเงียบมันเริ่มทำงานหลังจากวินาทีนั้น ด้วยความที่จิ้งล้าหาญไม่ใช่เด็กช่างพูดนัก เวลาส่วนใหญ่ของเขามักหมดไปกับการอ่านหนังสือ เช่นเดียวกับตอนที่เจ้าตัวกำลังหยิบหนังสือออกมาจากกระเป๋าสานเพื่อนั่งรอเวลาเลิกแถวแล้วจะได้เข้าโรงเรียนไป

คนที่นั่งอยู่ข้างกันยกยิ้มขึ้นมาเรื่อยๆ ให้กับเด็กที่กำลังอ่านหนังสือเงียบๆ อยู่ในมุมหนึ่งของร้าน ปากเล็กๆ นั้นขมขมขมขมตามจังหวะคำ หากแต่สายตา

กลับลอบมองเขาเป็นระยะด้วยท่าทางไม่ไว้ใจอย่างปิดไม่มิด

"กูไม่ใช่อันธพาล หุยมองแบบนี้ได้แล้ว"

"ผมไม่ได้ว่าพี่เป็นอันธพาลสักหน่อย"

"แน่ใจ?" คนถูกถามอีกอึก เพราะจริงๆ ก็แอบคิดว่าคนตรงหน้าเป็นอันธพาลอยู่เหมือนกัน

"แน่ใจครับ"

คนตัวโตไม่คิดจะคาดคั้นอะไรต่อ ปล່อยให้อีกคนกลับไปอ่านหนังสือ ในเมื่อเวลาเลิกแถว กว่าที่จะถึงตอนนั้นก็ผ่านไปสิบกว่านาที่ เด็กชายทั้งสองยกมือไหว้พี่เจ้าของร้านขายยาซึ่งกล้าหาญฟังมารู้ทีหลังว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับคนที่พาเขามา ก่อนจะเดินตรงไปยังโรงเรียน

แขนของคนตัวสูงกว่าเอื้อมมากอดคอคนน้องด้วยท่าทางสนิทสนม ไม่ลืมหำชับว่าแผลที่แขนนั้นเกิดจากที่เจ้าตัวหกล้มและฟุ้งไปทำแผลกันมา

ปากเล็กๆ ของเด็กชายชั้น ม.1 ขมุบขมิบตลอดเวลาเพราะกำลังทวนบทที่ต้องพูด หากแต่ก็กลับขมุบขมิบเพราะรู้ว่าตัวเองกำลังจะโกหกลูงยามออกไปคำโต

"ผมยังไม่รู้จักชื่อพี่เลย พี่ชื่อจอมใช่ไหมครับ" เด็กชายถามพร้อมกับชี้ไปตรงชื่อที่ปักอยู่บริเวณอกเสื้อข้างซ้ายของอีกคน

"จอมชื่อจริง ต้นหนาวชื่อเล่น" คนฟังทำหน้ายุ่งเพราะชื่อเล่นกับชื่อจริงที่ฟังได้ยินไม่ได้ไปในแนวทางเดียวกันสักนิดเดียว

"..."

"ไม่ต้องงง ชื่อเล่นปี๋ตั้ง ส่วนชื่อจริงปู่ตั้ง รีบเดินได้แล้ว" พูดยจบเจ้าตัวก็สาวเท้าไวๆ เพื่อเดินไปหน้าโรงเรียนแต่กระนั้นคนน้องก็ยังไม่วายถามต่อ

"พี่ๆ ต้นหนาวแปลว่าอะไรครับ"

"ต้นหนาวก็แปลว่าต้นหนาวไง"

"..."

"เฮ้อ... ก็ก่อนจะถึงฤดูหนาวมันจะเป็นปลายฝนต้นหนาวไง กูเกิดช่วงนั้นพอดีป่าเลยตั้งชื่อให้เป็นต้นหนาว"

"อ้อ...แล้วชื่อจริงที่ล่ะครับ"

"หยุดสงสัยได้แล้ว ตอนพักเที่ยงค่อยไปใช้คอมฯ ห้องสมุดเสร็จดูแล้ว เอามาบอกกูด้วย" ต้นหนาวตัดบทเพียงแค่นั้น ก่อนจะลากคอคนน้องไปยืน ยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้าลุงยามพร้อมกับยกแขนที่มีผ้าพันแผลสูงขึ้นมาตรงหน้า คล้ายกับกำลังบอกสาเหตุของการมาสายในครั้งนี้นี้

"ทำไมถึงมาสายล่ะเรา"

"เออ...พี่ชายผมวิ่งล้มเลยพังไปทำแผลกันมาครับ"

"ที่หลังก็ระวังๆ กันหน่อย รีบเข้ามาได้แล้ว" ลุงยามที่ยืนประจำหน้าประตู โรงเรียนพูดพร้อมกับเปิดประตูให้เด็กชายทั้งสองเดินเข้าไป กล้าหาญที่พังมี พี่ชายครั้งแรกในชีวิตตอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่อย่างโล่งอก แต่ในใจกลับ คิดว่านี่จะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายแล้วที่เจ้าตัวจะมาโรงเรียนสาย กลับกัน คนพังมีน้องชายครั้งแรกในชีวิตดันหัวเราะชอบใจกึกใหญ่กับใบหน้าบึ้งตึงของเด็กที่ตัวเองกำลังกอดคออยู่ตอนนี้

"ขอบคุณนะครับพี่"

"เออไม่เป็นไร รีบไปเรียนได้แล้ว เดี่ยวค่อยเจอกัน" ต้นหนาวพูดทิ้งท้าย แค่นั้นก่อนจะแยกตัวออกไปหาเพื่อนกลุ่มใหญ่ที่ยืนอยู่

ประโยคทิ้งท้ายที่ถูกพูดออกมาแบบไม่ได้ใส่ใจนัก แต่กลับทำให้เจ้าของ คำพูดนั้นคล้ายกับได้น้องชายเพิ่มเข้ามาในชีวิตอีกหนึ่งคนจริงๆ เพราะ หลังจากวันนั้นคนที่ไม่เคยเจอกันเลยตลอดหนึ่งเดือนที่เปิดเทอมมากลับ เจอกันทุกวัน บางวันก็เจอตอนพักเที่ยงหรือบางวันก็เจอตอนเลิกเรียน

แต่กระนั้นทุกๆ การเจอกัน ภาพที่ต้นหนาวเห็นจนชินตาก็คือภาพ กล้าหาญสะพายกระเป๋าเป้ติดตัวตลอดเวลา ในมือมีหนังสือการ์ตูนและมักจะ เดินคนเดียวทุกครั้ง รวมถึงตอนนี้ที่เจ้าตัวกำลังนั่งก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ อยู่ที่ม้าหินอ่อนข้างสนามฟุตบอลในช่วงเย็นที่เด็กคนอื่นๆ นั้นทยอยกลับบ้านกันไปหมดแล้ว

"มองอะไรไอ้หนาว"

"เปล่า"

"ถ้าเปลาก็ไปเปลี่ยนชุดได้แล้ว ใ้ช้มารอแล้ว" ต้นหนาวที่ควบตำแหน่งกับต้นทิมฟุตบอลระดับมัธยมต้นของโรงเรียนละสายตาจากเด็กที่นั่งอ่านหนังสืออยู่บนม้าหินอ่อน ก่อนจะโดนเพื่อนลากไปเปลี่ยนชุดเพื่อซ้อมฟุตบอลในช่วงเย็น

ตำแหน่งกับต้นทิมที่ใครๆ ต่างก็อยากเป็นเพราะมันเทในสายตาสาวๆ หากแต่คนที่ได้รับตำแหน่งนี้กลับไม่เคยคิดแบบนั้นสักครั้งเดียว ต้นหนาวไม่ชอบที่ใครต้องมาคาดหวัง เพราะทุกๆ การคาดหวังมันมักจะมาพร้อมกับความกดดันเสมอ แต่กระนั้นต้นหนาวก็ไม่เคยทำได้ไม่ดีเลยสักครั้ง

ก็แห่งนี้สิ เจ้าตัวนะชอบฟุตบอลยิ่งกว่าอะไรในโลกเลย

โรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่พิเศษในช่วงหกโมงเย็นแทบไม่มีเด็กนักเรียนเหลือแล้ว มีเพียงเด็กๆ ทีมฟุตบอลที่ยังโหวกโหวกไล่ลูกกลมๆ กันอยู่กลางสนามกว่าจะได้เวลาแยกย้ายท่องฟ้าก็เริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีน้ำเงินเข้ม

ต้นหนาวและเพื่อนสนิทอีกสองคนที่ตอนนี้เบียดเหงื่อไปทั้งตัวเดินทอดน่องพร้อมกับหัวรองเท้าสตั๊ดในมือกันคนละคู่ ก่อนจะแยกกันเมื่อเดินมาถึงโรงรถ คนที่บ้านอยู่ห่างจากโรงเรียนไม่กี่ร้อยเมตรพยักพืดหน้าให้เพื่อนเบาๆ คล้ายกับกำลังบอกว่าเจอกันใหม่วันหลังก่อนจะสาวเท้าเพื่อเดินกลับบ้าน

ช่วงขายาวที่ก้าวเดินไปตามทางเพื่อกลับบ้านเป็นอันต้องหยุดนิ่งเมื่อเสียงเล็กๆ เรียกกรังเอาไว้ ไม่ใช่ใครที่ไหนหรอก ก็ไอ้เด็กที่เขาเห็นตั้งแต่ก่อนซ้อมจนตอนนี้ซ้อมเสร็จแล้วมันก็ยังไม่ได้กลับบ้านสักทีนั่นแหละ

"พี่ต้นหนาวๆ"

"ทำไมยังไม่กลับบ้าน"

"ผมรู้แล้วว่าจอมแปลว่าอะไร"

"ถูถามว่าทำไมยังไม่กลับบ้าน"

"พี่รอถามตอนผมพูดเสร็จได้มั๊ย ผมจะลืมหืมแล้วเนี่ย"

"มีอะไรก็พูดมา"

"จอมแปลว่าผู้ที่ยอดเยี่ยมในหมู่ หรือหมายถึงยอดที่สูงที่สุดของสิ่งที่มีฐานใหญ่ปลายเรียวเล็กขึ้นไปครับ!" คนที่ได้ฟังประโยคยืดยาวฟังคิดได้ในวินาทีนั้นว่าเป็นตัวเองนั่นแหละที่สั่งให้น้องมันไปหาความหมายชื่อจริงของเขามาตั้งแต่สัปดาห์ก่อน

"อ้อ แล้วตอบกูได้ยังว่าเมื่อไหร่จะกลับบ้าน"

"ผมรอพ่อมารับอยู่ครับ"

"แปลว่าต้องกลับบ้านค่าทุกวันเลย?"

"ไม่ๆ เฉพาะวันศุกร์ครับ เพราะที่ร้านจะยุ่งกว่าวันอื่นๆ"

"แล้วมีงี้อะไรอยู่คนเดียวเนี่ยนะ" คนถูกถามพยักหน้ารับหึ่งๆ เพราะคิดว่าเรื่องนี้มันไม่ใช่ปัญหาสักนิด มันเฉพาะวันศุกร์วันเดียวเท่านั้นที่คนเป็นพ่อจะมารับช้ากว่าทุกวัน หากแต่คนถามนั้นกลับขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่สบายใจ

คิดมาถึงตรงนี้ก็พยักพยักหน้าให้คนน้องเดินไปนั่งตรงป้ายรถเมล์ที่เวลานี้ไม่มีคนนั่งอยู่สักคนเดียวก่อนตัวเองจะตามไปนั่งลงข้างๆ มือข้างซ้ายที่ไม่ได้ถือรองเท้าสตั๊ดยกขึ้นมาจับคอเสื้อกีฬาที่สวมอยู่ก่อนจะขยับเบาๆ เพื่อระบายความอับอ้าว

เวลานี้มันควรเป็นเวลาที่เขากลับถึงบ้านและวิ่งเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำ ไม่ใช่ต้องมานั่งทนร้อนอยู่แบบนี้ เอาเข้าจริงๆ มันไม่ใช่เรื่องของเขาสักนิดเดียว แต่ที่มานั่งเป็นเพื่อนมันอยู่ตอนนี้ก็เพราะเป็นห่วงมันล้วนๆ

ก็ดูหน้าเด๋อๆ ของมันนี่ดิ โดนหลอกไปจะทำยังไง

"พี่ตื่นหนาวนั่งรถเมล์กลับบ้านเหอครับ"

"เรียกหนาวสั้นๆ ก็ได้"

"ครับๆ จังผมจะถามใหม่ พี่หนาวนั่งรถเมล์กลับบ้านเหอครับ" คนถูกถามส่ายหน้าเบาๆ ตอบกลับไป

"บ้านกูเดินแป็บเดียวก็ถึงแล้ว แต่ขอนั่งพักแป็บหนึ่ง"

"พี่หนาวเอาน้ำมัย ผมมีน้ำนะ"

"..."

"อะ" เจ้าตัวพูดพร้อมกับยื่นขวดน้ำที่มีหลอดปักเอาไว้ส่งไปให้คนตัวสูง หากแต่ฝ่ายที่รับไปกลับดึงหลอดออกแล้วยกน้ำขึ้นกระดกหน้าตาเฉย ขวดน้ำ ถูกโยนลงถังขยะหลังจากดื่มจนหมดก่อนต้นหนาวจะเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ให้กับ เด็กชายตรงหน้าที่กำลังนั่งทำหน้ายุ่ง

"ทำไมทำหน้าแบบนั้น"

"เอ่อ...เปล่าครับ" กล้าหาญปฏิเสธ เพราะถ้าพูดไปตรงๆ ว่าพี่หนาวนิสัย ไม่ดีที่มีหลอดแต่ยกกระดกก็คงไม่พินโดนพี่หนาวดูแน่นอน

"รู้ตัวหรือเปล่าว่ามึงโกหกไม่เก่งไอ้เบรฟ"

"ผมไม่ได้โกหกจริงๆ ว่าแต่พี่เถอะทำไมพี่ถึงแต่งชุดกีฬาอะ พี่เป็น นักฟุตบอลหรือ"

"อ้อ เเท่าสนใจเจ็บเลยใช้มั้ย"

"ใช่! เเท่ามากๆ ผมก็อยากเล่นฟุตบอลเป็นเหมือนกัน แต่ผมเคยเล่น กับเพื่อนแล้วเหนื่อยเป็นบ้าเลย"

"ก็เลยอ่านหนังสือแทนแบบนี้หรือ" คนฟังทำท่าครุ่นคิดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ ตอบกลับไป

กล้าหาญชอบอ่านหนังสือ จริงๆ ก็เพราะแม่ชอบอ่านหนังสือให้ฟัง ตอนเด็กๆ นั่นแหละเขาเลยติดนิสัยแม่มาเกือบหมด "ใช้ตัวหนังสือมากมาย ที่ถูกพิมพ์ลงบนหน้ากระดาษนะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในโลกแล้ว เพราะมัน มีอะไรที่หาไม่เคยรู้เยอะแยะเต็มไปหมด แถมเวลาอ่านก็ไม่เหนื่อยเหมือนตอน เพื่อนชวนเล่นฟุตบอลสักนิดเดียว

"ใช่ครับ แต่จริงๆ มันหนักกระเป๋ายู่เหมือนกัน"

"หนักก็ถอดวางไว้บ้างดิ กูเห็นมึงสะพายแทบตลอดเวลา"

"ผมไม่เอาด้วยหรอก" ถ้าให้ถอดกระเป๋าวางไว้ เขายอมสะพายตลอดเวลา ยังจะดีกว่าอีก

"เบรฟ"

"ครับ?"

"..." คนที่มีเรื่องอยากรถามกลืนทุกคำพูดลงไป หลังจากเจ้าตัวคิดว่า

ตนไม่ได้สนิทสนมกับเด็กที่กำลังมองมาพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ถึงขนาดจะถามเรื่องนี้ออกไป เรื่องที่ว่าทำไมเจ้าตัวถึงมักจะอยู่คนเดียวแทบตลอดเวลาแบบนี้

"..."

"มึงชอบเล่นคนเดียวหรือ เอ่อ...คือกฎหมายความว่าชอบเห็นมึงเดินคนเดียวบ่อยๆ นะ"

หากแต่ก็ดูเหมือนว่าความสงสัยจะกลบทับเหตุผลก่อนหน้าไปจนหมด เมื่อสุดท้ายประโยคที่ปะปนไปด้วยความเป็นห่วงนั้นถูกถามออกไป

"อ้อจริงๆ ผมไม่ค่อยมีเพื่อนเหมือนคนอื่นเลย เพื่อนเบื่อกับผมไม่ชอบคุยกับพวกเขาละมั้ง" กล้าหาญไม่ได้คิดว่าการที่ตัวเองไม่มีเพื่อนมันจะเป็นปัญหาอะไร เขาไม่ชอบที่เพื่อนคุยกันเสียงดังแล้วก็ชอบเล่นอะไรแปลกๆ อย่างเช่นเดินมาจับข้างน้อยเขาด้วย

"แล้วไม่เหงาหรือวะ"

"ไม่เห็นจะเหงาเลยครับ สาวๆ ในห้องก็ชวนผมไปกินข้าวเที่ยงด้วยตลอดเลย" ประโยคนั้นสิ้นสุดลงพร้อมกับรอยยิ้มเล็กๆ ที่ผุดขึ้นบริเวณมุมปากของคนตัวโตอย่างนึกสงสัยว่าทำไมไอ้เด็กตรงหน้ามันถึงช่างพูดนัก

"แล้วผมต้องรีบไปห้องสมุดตอนพักเที่ยงเลยไม่ได้อยู่กับเพื่อนเท่าไรด้วย"

"อืม ดีแล้ว แต่ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนก็บอกกันได้เข้าใจมัย ก็ถือว่ามึงเป็นน้องชายกูตั้งแต่วันนี้เลย"

"ทำไมต้องเป็นน้องชายพี่ด้วยอะ"

"มึงไม่ยอมให้มีพี่ชายเท่าๆ บ้างหรือยังไง" คนฟังนึกตามคำพูดนั้นก่อนจะทำตาโตอย่างคล้อยตาม หากแต่หลังจากนั้นก็กลับส่ายหน้าเบาๆ ตอบกลับไปแล้วเขาไม่ยอมให้เพื่อนถามเขาหรือทักว่าเขาพี่ชายเขาเป็นคนที่ชอบแต่งตัวผิดระเบียบทั้งตัวคนนั้นหรือ

"ส่ายหน้าคือไม่ยอมได้กูเป็นพี่ว่ะจ้ะ"

"ไม่ใช่แบบนั้นครับ แต่คือ...เอ่อ..."

"ไม่รู้ล่ะ ภูจะเป็นพี่ชายมึงตั้งแต่วันนี้" กล้าหาญก็อึ้งอ้อมใจไป
หลายนาทีแต่กระนั้นก็ต้องพยักหน้ารับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เอาเถอะ

การมีพี่ชายอาจจะมีเรื่องดีๆ ก็ได้

เขาคิดว่าแบบนี้แหละ

002

น้องศรีป

"ไปอาบน้ำได้แล้วหนาว เดียวก็ไปโรงเรียนสายอีก"

"โรงเรียนอยู่ตรงนี้เองป้า ผมเดินไปห้านาทีก็ถึงแล้ว"

"ถ้ามันถึงเร็วขนาดนั้นทำไมถึงได้ไปโรงเรียนสายทุกวันนัก ครูกิ่งดาว โทรมาฟ้องม้าเราอีกแล้วว่าเด็กชายจอมไม่เคยไปทันเช้าแถวเลย" ลูกชายคนเล็กของบ้านที่ปากกำลังกตตุดตุงน้ำเต้าหู้ยู่ยู่หน้าน้อยๆ เพราะครูที่ปรึกษา โทรมาฟ้องม้าอีกแล้วว่าตนไปโรงเรียนสาย

ซึ่งมันก็จริงเหมือนที่ครูโทรมาบอกม้านั้นแหละ แต่เขาจะไปสายแค่เดือนละสี่ครั้งเอง เฉลี่ยสัปดาห์ละวัน และวันนั้นจะต้องเป็นวันอังคาร เพราะวันอังคารเป็นเวรของคุณครูองค์คนที่ครูแกจะพูดหน้าเสาธงนานมากๆ นานขนาดที่สามารถลอกการบ้านเพื่อนเสร็จได้หนึ่งวิชาเลยละ

"ตอนนี้มันพึ่งเจ็ดโมงเองนะป้า ไม่มีเด็กนักเรียนที่ไหนเขาไปโรงเรียนเช้าขนาดนี้กันหรอก"

"นุ่นไง ไ้หนูคนนี้มีมันมาโรงเรียนเช้าทุกวันเลย" ชายวัยกลางคนพูดพร้อมกับพยักพืดหน้าไปทางเด็กชายตัวเล็กที่พึ่งก้าวขาลงจากรถยนต์ เจ้าตัวยืนโบกมือให้รถคันนั้นจนหายไปจากกรอบสายตาค่อนจะวิ่งตั้งตังเข้าร้านเช่าหนังสือไป

ต้นหนาวจำแผ่นหลังเล็กๆ นั้นได้เป็นอย่างดี จำได้ว่าเด็กคนนั้นคือเด็กที่เขาแต่งตั้งตัวเองขึ้นมาเป็นที่ชายของมันตั้งแต่เมื่อเดือนก่อน

"ป้าจำได้มั้ยที่หนาวเคยเล่าให้ฟังว่าหนาวมีน้องชายอะ"

"จำได้ๆ"

"ไอ้เด็กคนเมื่อกี้นั้นแหละเป็นน้องชายหนาว"

"แล้วไอ้หนูนั้นมันอยากได้เราเป็นพี่มั้ยละนั่น" คนเป็นพ่อถามแกมหัวเราะ
ก่อนต้นหนาวจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงมั่นใจเต็มร้อย

"อยากได้สิครับป้า ฉันเดี๋ยวหนาวไปออบน้ำก่อนดีกว่า" จบประโยคนั้น
คนที่ฟังดีมน้ำเต่าหูหมดลูกก็หมุนตัววิ่งเข้าบ้านไปทันที ปล่อยให้คนเป็นพ่อ
ยืนส่ายหัวน้อยๆ อย่างนี้ก็เอ็นดู

ต้นหนาวอยากมีน้อง เจ้าตัวป็นมาตั้งแต่เด็ก จนโตมาขนาดนี้ก็ยังไม่
ไม่เลิก สาเหตุจริงๆ คงจะมาจากการที่ต้นหนาวมีพี่ชายสองคนคอยโอบมาทั้งชีวิต
แต่ดูท่าว่าเจ้าลูกชายคนเล็กของเขาจะไม่ชอบใจเท่าไรหรอก เพราะเจ้าตัวมักจะ
พูดเสมอว่าเป็นผู้ชายต้องดูแลคนอื่นไม่ใช่ให้คนอื่นมาดูแล แต่กระนั้นเรื่อง
ที่ทำให้ทั้งคนเป็นพ่อและแม่งุนงงไปตามๆ กันก็คงจะเป็นเย็นวันหนึ่งเมื่อ
หลายสัปดาห์ก่อนที่ต้นหนาวกลับบ้านมาพร้อมกับบอกว่าตนมีน้องชายแล้ว
พูดจบก็เดินขึ้นบ้านไปหน้าตาเฉยไม่ได้ลงรายละเอียดอะไรไปมากกว่านั้น

มันเหมือนเดิมอย่างทุกๆ เช้า หรือจริงๆ จะพูดว่าทุกวันเลยก็ได้ที่
ร้านเช่าหนังสือเล็กๆ ร้านนี้จะมีลูกค้าเพียงคนเดียววันนี้ก็คือลูกค้าหาญ หากแต่
วันนี้กลับแปลกไปจากทุกวันจนคนที่ป็นเจ้าของร้านเองยังอดที่จะแปลกใจ
ไม่ได้ เมื่อเห็นลูกชายคนเล็กของเค้าแก่เกียรติ เจ้าของกิจการขายส่งวัสดุ
ก่อสร้างขนาดใหญ่เดินเข้ามาในร้าน

รู้จักกันมาตั้งแต่ตัวเท่าลูกหมาจนตอนนี้โตเป็นหนุ่มแล้ว ฟังจะเคยเห็น
เจ้าหนาวมันเข้าร้านหนังสือก็วันนี้

"ลุงสินหวัดดีครับ"

"หวัดดีๆ มาอ่านหนังสือหรือ"

"เปล่าครับลุง ผมมาหาน้องชายผมเฉยๆ ครับ"

"ไอ้หนูที่อยู่ในร้านนะหรือ" คนถูกถามพยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนจะเดินไวๆ

เข้าร้านหนังสือไป หากแต่หนังสือที่วางเรียงรายอยู่บนชั้นนั้นคล้ายกับว่าไม่ได้
 ได้รับความสนใจจากต้นหนานัก เพราะเมื่อเดินเข้ามาถึงด้านในเจ้าตัวก็เดิน
 ตรงไปหาคนที่นั่งอยู่มุมหนึ่งของร้านทันที

เหมือนเดิมอย่างทุกๆ ครั้งนั้นแหละที่มันจะสะพายกระเป๋าเปิดติดตัวไว้
 ตลอดเวลา ทั้งที่เขาเตือนไปนับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่าเพราะแบบนี้ถึงไม่สูงขึ้น
 สักที "ไม่รู้ล่ะ เขาจะโมเมเอาเองนั่นแหละว่าที่ไอ้เบรพมันไม่สูงขึ้นเป็นเพราะ
 ชอบสะพายเป้หนักๆ ไว้ตลอดเวลา

"น้องครับถึงเวลาเข้าแถวแล้วนะครับ" คนที่สมาธิกำลังจดจ่ออยู่กับ
 ตัวหนังสือมากมายบนหน้ากระดาษสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินประโยคนั้น เจ้าตัว
 ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูก่อนจะต้องงุนงงเพราะเวลาตอนนี้มันเพิ่งเจ็ดโมง
 ยี่สิบนาทีเท่านั้น

เสียงหัวเราะคันทันทีดังขึ้นทำให้กิ้งล้าหาญรับรู้ในวินาทีนั้นว่าคงไม่พ้น
 กำลังโดนแกล้งอย่างแน่นอน

"พี่หนานนิสัยไม่ดี!"

"ฮะๆๆ" ต้นหนานไม่ได้ใส่ใจใบหน้ายุ่งๆ ของคนน้องนัก มือหน้าข้างหนึ่ง
 ยื่นไปยิ้มผมอีกคนจนยุ่งเหียงไปหมด การกระทำนั้นเลยไม่พ้นโดนกิ้งล้าหาญ
 ส่งสายตาดูๆ กลับมาให้

"ฮือ..."

"หน้ายุ่ง"

"ก็พี่แกล้งผมอีกแล้ว"

"ก็มันทำตัวน่าแกล้ง เนี่ย ดูทำหน้าดี" คนที่โดนกล่าวหาว่าทำตัวน่าแกล้ง
 อับจนถ้อยคำที่จะเถียงกลับไป หนังสือที่อยู่ในมือก็ถูกเก็บเข้าชั้นเพราะตลอด
 หนึ่งเดือนที่รู้จักพี่ชายคนนี้มาทำให้กิ้งล้าหาญรู้ว่าตนไม่สามารถทำอะไรได้เลย
 เวลาที่อีกคนอยู่ด้วย เพราะพี่หนานน่าจะมักจะหาเรื่องมากวนเขาไม่หยุดไม่หย่อน
 โต้แต่ตัวแค้นนั้นแหละที่พี่ชายปลอมๆ ของเขาณะ

"แล้วพี่มาได้ยังไงอะ"

"เห็นมึงวิ่งเข้าร้านมาเมื่อก็เลยตามเข้ามา"

"ที่จะมาเช่าหนังสือหรือครับ"

"เปล่า จะพามึงไปกินข้าวเหนียวหมูทอด เร็ว ลูกขึ้น"

กล้าหาญเริ่มจะชินแล้วกับนิสัยชอบทำอะไรแบบฉบับของอีกคน ถึงจะเบื่อกับที่ชอบแก๊งอยู่เรื่อยแต่ถ้าตัดเรื่องนั้นออกไปที่หนาวก็เป็นพี่ชายที่ดีอย่างที่เจ้าตัวไม้เอาไว้นั้นแหละ อย่างวันก่อนก็เพิ่งช่วยทำงานกลุ่มที่เขาเกือบจะต้องแบกกกลับบ้านไปทำคนเดียวจนเสร็จตั้งแต่ที่โรงเรียน

เขาได้รู้จักพี่หนาวเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อยด้วยว่านอกจากพี่หนาวจะเตะฟุตบอลเก่งแล้วพี่หนาวยังวาดรูปเก่งมากๆ ด้วย

"แล้วในกระเป๋าจะเอาอะไรมาเยอะเยอะ แก่ไปได้ปวดหลังแน่ๆ"

อีกอย่างหนึ่งที่เพิ่มเข้ามาคือพี่หนาวนะขี้บ่นมากๆ อย่างเรื่องงานกลุ่มที่เขาต้องทำคนเดียว เรื่องที่เขาสะพายกระเป๋าเป้ไว้ตลอดเวลา หรือแม้แต่เรื่องที่เขาปฏิเสธคนอื่นไม่เป็น

"หนังสือกับสมุดครับ"

"ไม่ได้จัดตารางเรียนมาหรือไงทำไมมันเยอะขนาดนั้นล่ะ"

"จัดสิครับ แต่แต่วันนี้ผมเรียนทฤษฎีก็เลยเยอะกว่าทุกวันแค่นั้นเอง"

เด็กชายตอบกลับไปพร้อมกับรอยยิ้ม

จริงๆ เขาจะไม่เคยจะเข้าใจเลยว่าทำไมต้องแบกสมุดหนังสือกลับบ้าน และต้องเอามาตองเช้าทุกวันด้วยทั้งๆ ที่โรงเรียนควรจะมียังเรียนที่เก็บสมุดกับหนังสือไว้ได้แท้ๆ ถ้านับตั้งแต่ ป.1 จนจบ ม.6 เขาต้องสะพายเป้หนักๆ มาโรงเรียนรวมๆ ก็สิบสองปีเลยละ แก่ไปคงต้องปวดหลังอย่างที่พี่หนาวบ่นแน่ๆ

"เฮ้อ...เด็ก ม.หนึ่ง มันต้องเรียนอะไรขนาดนั้นวะ" คนที่พูดพร้อมส่ายหน้าหน่อยๆ ก่อนจะเดินนำไปที่ร้านข้าวเหนียวหมูทอดซึ่งตอนนี้มีนักเรียนหลายคนกำลังต่อแถวรอซื้อกันอยู่

ป่าคนขายยิ้มกว้างเมื่อเห็นลูกค้าประจำเดินเข้ามา ต้นหนาวยกมือไหว้อย่างที่ทำเป็นประจำทุกครั้งก่อนจะทำมือสองนิ้วเป็นอันรู้กันว่าวันนี้ต้นเขาข้าวเหนียวหมูทอดทั้งหมดสองห่อ

รอจนถึงคิวห่อข้าวเหนียวที่มีหมูทอดอยู่ข้างในก็ถูกส่งมาให้เด็กชาย

ทั้งสองคน เงินจำนวนยี่สิบบาทถูกจ่ายตามจำนวนราคาอาหารที่ไม่รู้ว่าอีกไม่กี่ปีข้างหน้าราคาจะเปลี่ยนไปขนาดไหน เป็นต้นหนาวอีกเหมือนเคยที่เป็นฝ่ายซื้อให้คนน้องโดยยกเหตุผลมาว่าตัวเองมีเงินเหลือเพื่อ

"พี่หนาวๆ พี่ว่าอีกสิบปีข้างหน้าผมกับพี่จะยืนอยู่ส่วนไหนของโลกใบนี้ งานที่วางอยู่ตรงหน้าเราตอนนั้นจะเป็นยังไง แล้วพี่จะมีเวลาว่างมากกินข้าวเหนียวหมูทอดกับผมแบบนี้อีกมั๊ย" คนที่ฟังกลืนข้าวเหนียวหมูทอดลงท้องไปเงยหน้าขึ้นมาถามคนที่เดินอยู่ข้างๆ กัน

"ทำไมถามยากจังวะ"

"ผมแค่สงสัยเฉยๆ ครับ สงสัยว่าถ้าเราโตไปกว่านี้เราจะกลับมาทำอะไรเหมือนอย่างที่เคยทำตอนเป็นเด็กได้มั๊ย"

"กลัวเหวอ"

"..." คนถูกถามไม่ได้ตอบอะไรกลับไปทันที เจ้าตัวเงยไปครู่หนึ่ง คล้ายกับกำลังใช้ความคิดก่อนจะพยักหน้าลงเบาๆ

"กลัวอะไรวะ"

"..."

"ก็โตไปด้วยกันนี่แหละ" ตอบไปแบบนั้นก่อนจะเดินเข้าไปกอดคอคนน้องอย่างที่ทำอยู่ประจำ

จริงๆ ต้นหนาวก็ไม่รู้ไม่รู้ว่าเลยว่าการโตขึ้นมันยากขนาดไหน คำตอบของคำถามนั้นมันคงจะเป็นอะไรที่ไม่ตายตัวเอาซะเลย มันอาจจะยากหรือมันอาจจะง่าย แต่สุดท้ายสิ่งที่จะตอบคำถามที่เด็กคนหนึ่งก็ยังไม่เข้าใจมันดีนักได้คงมีเพียงอย่างเดียวนั่นคือเวลา

"มึงเป็นเด็กคิดมากตั้งแต่เมื่อไหร่วะเนี่ย" ต้นหนาวถามพร้อมกับส่ายหัวน้อยๆ เพราะคำพูดที่น้องมันฟังพูดออกมาจะดูโตเกินตัวไปมากโข

เด็ก ม.1 ที่ไหนเขามานั่งคิดมากเรื่องอนาคตในอีกสิบปีข้างหน้าเหมือนไอ้เบรฟกัน

"ผมไม่ได้คิดมากสักหน่อย ผมอ่านการ์ตูนมาก็เลยอยากมาถามพี่ดู

เฉยๆ ครับ"

"อืม ดีแล้ว อย่าเพิ่งคิดมากเกินไปว่าจะกับเรื่องอะไร ใช้ชีวิตวัยเด็กของตัวเองให้เต็มที่ก็พอแล้วเด็ก ม.หนึ่ง"

"โห...พูดเหมือนตัวเองโตแล้วจ้ะ"

"ผมก็โตกว่าคุณก็แล้วกันกล้าหาญ"

"ฮะๆๆ อนาคตนะเดายากมากๆ เลยเนอะพี่ว้ามัย"

"อืม"

"แต่ผมอยากโตไปพร้อมๆ กับพี่นะ ยังอยากกลับมากินข้าวเหนียวหมูทอดกับพี่เหมือนเดิมเลย!"

คำพูดแสนไร้เดียงสานั้นถูกเอ่ยออกมาเท่าที่เด็กอายุสิบสามปีจะพูดขึ้นได้ ในช่วงจังหวะเวลาหนึ่ง ไม่มีใครรับประกันได้เลยว่าอนาคตที่กำลังเดินพาหเรดเข้ามาในทุกๆ วินาทีที่เวลาเดินไปข้างหน้า เด็กชายกล้าหาญในวันนี้จะยังอยากกลับมากินข้าวเหนียวหมูทอดกับเด็กชายจอมอึกครั้งหรือไม่

ไม่มีใครรู้ได้เลย

"เบรฟลองนึกดูดีๆ ว่าเขาไปเก็บไว้ที่ไหน"

"เราจำไม่ได้"

"เดี๋ยวเราพาไปหาคุณครูฝ่ายประชาสัมพันธ์มัย เดี่ยวเราบอกคุณครูให้ประชาสัมพันธ์ให้ก็ได้"

"เดี๋ยวเราขอลองหาดูอีกครั้งก่อนนะ ถ้าอีกสิบนาทีไม่เจอเราค่อยไปบอก"

"โอเค จ้ะเดี๋ยวเราไปหาที่ห้องสมุดให้นะ"

"ขอบคุณนะฟ้าใส" เด็กชายกล้าหาญส่งยิ้มแห้งๆ ไปให้เพื่อนร่วมชั้นที่ตอนนี้กำลังช่วยกันตามหาของส่วนตัวของตนซึ่งไม่รู้เอาไปลืมไว้ที่ไหน เพราะหลังจากทานข้าวกลางวันเสร็จมันก็ไม่อยู่ที่หลังเหมือนทุกๆ วันแล้ว

เพราะเป็นแบบนี้อยู่เรื่อยกล้าหาญจึงแทบไม่เคยถอดกระเป๋านักเรียนวางไว้เลยสักครั้ง เพราะทุกครั้งที่ถูกวางไว้เจ้าตัวมักจะมีหีบขึ้นมาสะพายอีกครั้งเสมอ

ตอนประถมโรงเรียนที่กล้าหาญเรียนอยู่มันไม่ได้ใหญ่ถึงขนาดนี้เลย ไม่เป็นปัญหานักในกาารวิ่ง หากแต่โรงเรียนที่เขาเรียนอยู่ตอนนี้มันใหญ่กว่า ตอนประถมหลายเท่า ความยากก็เลยเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวเหมือนอย่างที่เขาหามาครึ่งชั่วโมงแล้วแต่ก็ยังไม่เจอกระเป๋าใบนั้น แถมอีกสิบห้านาทีก็จะถึงเวลาเข้าเรียนในช่วงบ่ายแล้วด้วย

กล้าหาญเริ่มเดินหาตั้งแต่ห้องที่เรียนคาบแรกจนมาถึงคาบก่อนพักเที่ยง และลองหาในโรงอาหารใหม่อีกครั้ง หากแต่อาคารเรียนที่ไปนั้นระยะทางห่างกันหลายช่วงตึกแถมต้องขึ้นบันไดไปอีกหลายชั้น ตอนนั้นเลยกลายเป็นว่าใบหน้าเกลี้ยงเกลามีเม็ดเหงื่อผุดซึมขึ้นมาจนทั่วบริเวณ เสื้อนักเรียนที่มักจะเรียบร้อยอยู่ตลอดเวลาก็ตายหูลดลุ่ยออกมานอกกางเกง

มันเป็นตอนนั้นที่ทำบ่น้ำตาซึ่งกลั้นมาตลอดหลายนาทีคล้ายจะพังลง เพราะเสียงสัญญาณการเข้าเรียนในช่วงบ่ายดังขึ้น กล้าหาญเลือกที่จะนั่งลงตรงม้าหินอ่อนที่ใกล้ที่สุดอย่างคนไม่มีทางออก

นี่ก็อยากโมโหตัวเองอยู่ไม่น้อยที่ขึ้นชั้นมัธยมแล้วก็ยังดูแลตัวเองไม่ได้สักที

"เบรฟ"

"..." มันไม่เหมือนอย่างทุกๆ ครั้งที่เจ้าของชื่อจะหันกลับมาพร้อมกับรอยยิ้ม เพราะตอนนี้เจ้าตัวหันกลับมาพร้อมกับน้ำตาที่ไหลอาบสองแก้ม เด็กตรงหน้ากัดปากตัวเองแน่นอย่างพยายามกลั้นสะอื้น จมูกและรอบๆ ดวงตานั้นแดงก่ำ

"ใครทำอะไรมึง" น้ำเสียงราบเรียบหากแต่บรรจุไปด้วยความเป็นห่วง ถูกเปล่งออกไปก่อนเจ้าของคำพูดจะยอบกายลงตรงหน้าคนที่กำลังยกมือขึ้นมาเช็ดน้ำตาออกไปลงๆ คิ้วหนานั้นเลิกขึ้นเล็กน้อย เมื่อกล้าหาญยังไม่ตอบอะไรกลับมาสักประโยคเดียว

"..."

"เป็นไร อयर้อง..."

"ฮึ๊ก... กระเป๋านักเรียนผมหาย ผมไม่รู้ว่ามีคนถอดลิ้มไว้ที่ไหน" กล้าหาญ

ตอบกลับมาแบบไม่เต็มเสียงนัยคล้ายกับว่ากลัวคนตรงหน้าจะดูที่ตัวเองทำตัวเหมือนเด็กไม่รู้จักรักโตอยู่เรื่อย

"เรื่องแค่นี้เองไม่เห็นจะเป็นไรเลย..."

"..."

"ไม่เป็นไรจริงๆ"

ต้นหนาวไม่คิดจะดูเด็กตรงหน้า ไม่คิดจะต่อว่าด้วยว่าเรื่องแค่นี้มันจี้บ้อยถึงในมุมมองของเจ้าตัวจะคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยมากๆ หากแต่กับเด็กอายุสิบสามปี มันคงเป็นเรื่องใหญ่อยู่ไม่น้อย

ชีวิตมันเป็นแบบนี้อยู่เสมอเลยเหมือนอย่างที่เขาเคยบอกเขา ทุกคนมีช่วงเวลาที่ยากเป็นของตัวเองและไม่มีใครมีสิทธิไปตัดสินว่าความยากที่คนอื่นเจอมันเป็นเรื่องเล็กน้อย

"..."

ต้นหนาวในวัยอนุบาลคิดว่าการเขียนหนังสือไม่สุดบรรทัดอีกฝั่งเป็นเรื่องใหญ่ เจ้าตัวก็เลยเขียนจนล้นไปอีกหน้าหนึ่งทั้งที่มันสามารถเริ่มเขียนบรรทัดใหม่ได้

ต้นหนาวในวัยประถมคิดว่าการขอครูไปเข้าห้องน้ำเป็นเรื่องยากเพราะมันขายหน้าเพื่อนทุกครั้งเวลาที่เสียงหัวเราะดังขึ้น

ต้นหนาวในวัยมัธยมต้นปีแรกคิดว่าการติตร เป็นเรื่องน่ากลัวทั้งที่ความจริงมันไม่ได้น่ากลัวเสียทีเดียว

"เอาสมุดกลับไปใช้ก่อนกูมีว่างเล่มหนึ่งพอดี ถ้าครูถามอะไรก็บอกว่ากระเป๋ายาเข้าใจมัย"

"เข้าใจครับ"

"เดี๋ยวเลิกเรียนกูช่วยหา ไม่ต้องร้องแล้ว ฮึบๆ ก่อนเร็ว" ประโยคที่พี่ชายของต้นหนาวใช้ปลอบเจ้าตัวมาทั้งชีวิตถูกหยิบยกขึ้นมาใช้ในวันนี้ มีหนานั่นล้วงไปหยิบสมุดพร้อมกับปากกาในกระเป๋ายาของตนออกมาก่อนจะยื่นไปให้เด็กชายตรงหน้า

"ขอบคุณครับ"

"อืม แล้วเมื่อเข้ามั้งเรียนห้องไหนบ้าง เมื่อคุณเลิกเรียนก่อนจะได้ไปทำอะไร"

"ผมเรียนห้องหนึ่งสี่สาม หกสามเจ็ด และก็ห้องสามสองห้าครับ"

"งั้นก็ไปเรียนได้แล้ว"

"ขอบคุณครับ" คนตัวสูงสายห้วนน้อยๆ ก่อนจะยื่นมือไปเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้าเล็กน้อยๆ เสร็จแล้วก็จัดการยึดเสื้อเข้าในกางเกงให้กล้าหาญจนเรียบร้อย

ต้นหนาวพ่นลมหายใจออกมาเรื่อยๆ หลังจากกล้าหาญเดินคอคตกเพื่อไปยังห้องเรียนของตัวเอง

เขาเข้าใจแล้ว เข้าใจว่าทำไมน้องมันถึงมักสะพายกระเป๋าติดตัวไว้ตลอดเวลา เข้าใจแล้วว่าทำไมกระเป๋าหนักๆ ของมันถึงไม่เคยถูกถอดวางไว้เลยสักครั้งเดียว

เย็นวันศุกร์ที่เด็กคนอื่นๆ ต่างทยอยกลับบ้านกันไปแล้ว หากแต่กับกล้าหาญนั้นต่างออกไปเพราะตอนนี้เจ้าตัวกำลังนั่งอยู่ตรงม้าหินอ่อนข้างสนามฟุตบอล ในมือมีขวดน้ำเปล่าที่ตนเพิ่งไปซื้อแถวหน้าโรงเรียนมาเมื่อสักครู่ มืออีกข้างกำลังโบกน้อยๆ ส่งไปให้คนที่กำลังวิ่งไล่ลูกบอลอยู่กลางสนาม

กระเป๋าที่หายไปในช่วงเที่ยงตอนนี้ถูกสะพายอยู่บนบ่าของเด็กชายชั้นมัธยมต้นปีแรกเหมือนอย่างเคย หากแต่คนหาเจอนั้นคือคนที่กำลังวิ่งออกมาจากกลางสนามในตอนนั้น

คำขอบคุณของกล้าหาญถูกส่งไปให้อีกคนในรูปแบบของน้ำเปล่าขวดหนึ่ง แต่กระนั้นคำพูดแรกที่อีกฝ่ายเปล่งออกมากลับไม่ใช่คำขอบคุณสำหรับน้ำที่กล้าหาญซื้อมาให้ แต่พูดถึงเรื่องอื่นเสียอย่างนั้น

"นั่งรอคูซอมเสร็จค่อยออกไปพร้อมกัน วันนี้พอมีมารับเย็นใช่ไหม?" กล้าหาญพยักหน้ารับเบาๆ เพราะตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา ทุกวันศุกร์ที่พอจะมารับซักว่าปกติเขาก็ต้องมานั่งอยู่ตรงนี้ทุกครั้งไป

"ใช่ครับ"

"อืม นั่งอ่านหนังสือรอไปก่อน วันนี้คูซอมไม่เย็น อีกสักครึ่งชั่วโมงได้ซั๊กก็ปล่อยแล้ว"

"ครับ" คนฟังสงขวดน้ำในมือกลับคืนมาก่อนจะวิ่งลงสนามไปอีกครั้ง เสียงโหวกเหวกโวยวายของการซ้อมเริ่มดังขึ้นหลังจากนั้น นั่นทำให้กล้าหาญเลือกที่จะไม่หยิบหนังสือขึ้นมาอ่านแต่เปลี่ยนเป็นมานั่งดูการซ้อมในสนามแทน

กล้าหาญไม่แปลกใจสักนิดที่พี่หนาวของตนได้เป็นกัปตันทีมเพราะเจ้าตัวก็เก่งจริงๆ นั่นแหละ ขนาดวันก่อนที่พี่หนาวเข้าทีมกับพี่ๆ ม.ปลาย ก็ยังทำได้ดีมากๆ แถมพี่ชายที่แต่งตัวไม่เคยจะถูกระเบียบเลยสักครั้งของเขาก็ยังเล่นรัลั่นเหลืออีกต่างหาก อย่างเมื่อวานเขายังเห็นพี่ๆ ผู้หญิง ม.ปลาย มายืนกรี๊ดกร๊าดเรียกน้องหนาวๆ อยู่ข้างสนามกันยกใหญ่

อะไรกันก็ไม่รู้พวกพี่เขาอะ

"ไอ้ทอมจ่ายให้ไอ้หนาว!"

"บุกเดี่ยวแล้ว ไปแล้วๆ ไอ้สัดยิง!"

"เฮ!" เสียงเฮดังลั่นสนามในจังหวะที่ลูกฟุตบอลลอยเข้าประตูฝั่งตรงข้าม คนทำประตูที่พุ่งตำแหน่งกัปตันทีมยิ้มร่าก่อนจะวิ่งไปหาเพื่อนร่วมทีม

ไอ้ทำทางที่เพื่อนั่งอยู่กับพื้นพร้อมกับชันเข่าขึ้นมาข้างหนึ่ง แล้วให้คนที่ทำประตูได้เอาเท้าไปวางพร้อมกับทำท่ายื่นกอดอกนั้น เรียกรอยยิ้มจากคนที่มองการกระทำอยู่ได้เป็นอย่างดี

เท่านั้นเสียที่หนพี่หนาวของเขาอะ

"วันนี้เล่นดีมาก เดี่ยวครูจะปล่อยกลับบ้านกันเลย อย่าลืมเอาฟุตบอลไปเก็บที่ห้องหมวดด้วยนะ คนที่ต้องเอาไปเก็บวันนี้คือทีมที่ชนะ แยกย้าย"

"โห...จารย์"

"อะไรกันครับเนี่ย..."

เสียงบ่นออดๆ แอดๆ ดังระงมจากทีมที่ชนะ แต่กระนั้นทั้งสองทีมก็ช่วยกันเก็บอุปกรณ์ทุกอย่างจนเรียบร้อยกว่าจะได้กลับบ้านเวลาก็เลยไปเกือบๆ หกโมงเย็น

ต้นหนาวที่ตอนนี้อยู่ไปด้วยเหงื่อทั้งตัวขมวดคิ้วมุ่นขณะกำลังเดินไปยัง

หน้าโรงเรียน เพราะเด็กที่อยู่ข้างๆ เอาแต่ก้มหน้าก้มตาแถมยังไม่พูดอะไร ออกมาลึกลับประโยคเดียวตั้งแต่ที่เดินออกมา

"เบรฟ"

"ครับ"

"ทำหน้าที่ซีมเหมือนหมาโดนเจ้าของทิ้ง" เด็กชายไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เจ้าตัวทำเพียงพ่นลมหายใจออกมาน้อยๆ เท่านั้น

"เรื่องที่ทำกระเป๋ายาหยอ"

"ครับ ต่อไปผมจะไม่ถอดวางไว้อีกแล้ว"

"กูไม่อนุญาตให้มึงทำแบบนี้ หลังจากวันนี้ไปมึงต้องถอดวางไว้ทุกครั้ง แล้วเวลาจะลุกไปไหนก็ยกมือขึ้นมาทำแบบนี้"

"..."

"ยกขึ้นมาลูบที่ไหล่ของตัวเองทั้งสองข้างว่าสะพายหรือยัง" ร่างสูงพูดพร้อมกับยื่นมือของตัวเองไปจับมือคนน้องไว้ก่อนจะยกขึ้นไปวางไว้บนไหล่เล็กๆ

"..."

"เข้าใจมั๊ย"

"เอ่อ...เข้าใจครับ" ตอบไปแบบนี้หากแต่คิ้วเล็กๆ กลับขมวดมุ่น มีหวังว่าหลังจากวันนี้กระเป๋านักเรียนของเขาคงได้หายวันละหกเวลา

แน่

"ค่อยๆ ฝึกไป โตขึ้นกว่านี้จะได้ชิน"

"กว่าจะชินผมว่ากระเป๋าคงต้องหายทุกวันแน่ๆ"

"เอาดี ถ้ามันหายได้ทุกวันขนาดนั้นกูก็จะช่วยมึงหาทุกวันอยู่แบบนี้แหละ" ตันหนาวพูดออกไปแบบไม่ได้จริงจังนัก เพราะคิดว่าน้องคงไม่ทำหายได้ทุกวัน ขนาดนั้น หากแต่ความเป็นจริงเด็กชายจิ้งล้าหาญและกระเป๋านักเรียนของเขาดูท่าว่าจะไม่รักกันเท่าไร เพราะสัปดาห์นั้นที่จิ้งล้าหาญทำตามที่ตันหนาวบอก กระเป๋านักเรียนของตนก็หายอีกหลายต่อหลายครั้ง

ไอ้กระเป๋านักเรียนไม่รักดีเสีย...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3C6zr2n>